

FELICIA POPA

TRĂIM FĂRĂ NOI

FELICIA POPA

TRĂIM FĂRĂ NOI

Libris
EDITORIAL
Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPA, FELICIA

Trăim fără noi / Felicia Popa. - Brașov :
Libris Editorial, 2016
ISBN 978-606-8814-09-4

821.135.1-4

Director editorial: Dana Anghelescu
Prefață: Ion Popescu - Topolog
Text copertă spate: Doru Munteanu
Design copertă: Wizzdesign
Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2016

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România
Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798
E-mail: office@libris.ro
Web: www.libris.ro

Librăria online **www.libris.ro**
Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

*Mulțumiri deosebite domnului academician
Alexandru Surdu
pentru sprijinul acordat în scopul editării
acestui volum.*

P R E F A Ț Ă

UN SCURT ESEU DESPRE ESEURI

Termenul „eseu” l-am luat de la francezi: „**essai**”, ca atâtea alte mii de neologisme – sigur, și pe filiera lingvistică a celor două limbi surori, sau și pe cealaltă filieră, a lui Ex occidente lux, respectiv Lumina Occidentului, iradiind de pe malurile Senei. Că acum nu mai este așa, e fiindcă procesul s-a încheiat, acum se poartă exclusiv englezismul lingvistic, aproape strict ca mijloc de comunicare. Dar în Franța clasică – se zicea așa – eseul a atins culmi regale, mai ales prin iluminiști și romantici. Motivul? Cred că era do-

vada cea mai înaltă a inteligenței și mijlocul de educație morală cel mai rafinat. Deci, ca text, eseul arăta strălucirea minții unui cugetător, fie că se numea Montesquieu, Montaigne, Voltaire, Pascal sau Mateaubriand sau Diderot, J. J. Rousseau. Chiar dacă unii și-au intitulat comentariile lor „cugătări” dar mai ales „discursuri”, ca formă de structură compozițională – și ca fond – problema dezbătută – erau tot eseuri. Adică dezbattere – comentariu – pe temă propusă. Cît privește aria de cuprindere, eseul este tot atît de prezent și-n plan filozofic, cît și literar sau științific, pe mai toate ramurile. Totuși, cine se apleacă asupra eseului – clasic, cum spuneam – va constata că una din trăsăturile fundamentale este **finețea**, adică ironia aceea fină, dar nu mai puțin mușcătoare, respectiv critică. Și – această componentă de fond, obligatorie, am regăsit-o pe o foarte bogată paletă în toate textele din acest volum al scriitoarei-jurnaliste Felicia Popa. O știam din volumele anterioare – și acestea tot din zona comentariului etic, respectiv: **„Întîlnire cu eternitatea”**

(aici sub forma interviului) sau „**Murim cu viața în brațe**”, (aici deja în zona eseului propriu-zis). Și-o știam din activitatea, îndelungată și prodigioasă, desfășurată în televiziunile și presa brașoveană. Am avut chiar onoarea să fiu invitat în atâtea și atâtea dialoguri, conduse inteligent, în cel mai nobil scop educativ. Deci **finețea**, prin educație și îndreptare, prin dezvăluirea negativului distructiv și nociv. Uneori chiar cu revoltă, fiindcă răul, mai ales cel social-politic, a atins – în România ultimilor 25 de ani, cote de avarie. Înseși titlurile cuprind sau sugerează, într-un fel sau altul obiectivul-țintă.: „**Exercită-ți libertatea de a fi tu însuți**”, „**Tăcerea cuvintelor**”, „**Nu pot, nu vreau să fiu ca lumea**”, „**Lista sufletului**”, „**Trăim fără noi**”, „**Epistolă către Dumnezeu**”, „**Scrisoare deschisă adresată demnitarilor români**”, „**Îmi bag picioarele-n bocanci de cursă lungă (2)**”, „**Și eu am fost om, da’ a-nceput să-mi treacă...**”, „**Îmi crapă nădejdea-n jugulară**”, „**Apărătorii patriei, variantă nouă...**” și altele.

Construit oarecum piramidal, volumul își atinge vârful etic prin grupajul **Esteticilor**: a normalității, a omului, a iubirii, a sufletului, a singurătății, a ultimului zbor, a amintirilor, a prostiei, a ratării. Adică există – sau ar putea exista – un mod frumos, onest, simplu și mai ales corect de a trăi sau a judeca aceste stări? Sigur că există și comentariile de față fac demonstrația, excelentă și dinamică, mai ales prin nucleul epic, cu întâmplări și personaje, nominalizate ca Trandafira Gîscă (în **Estetica prostiei**) sau Olga și dr. Gheorghiu (din **Estetica unei aniversări**), Mihai (**Estetica ultimului zbor**) sau categoriale, precum muzicianul din **Estetica ratării** și altele. Ca piesă cu totul remarcabilă în acest grupaj – sigur, e o alegere subiectivă – consider a fi **Estetica sufletului**. Cu construcții de-a dreptul aforistice precum: „Sufletul este asemeni timpului, îl consumăm, dar nu-l vedem”, se derulează un dialog imaginar, emoționant și aproape poetic „... Mi-e dor de tine, nu mă mai abandona. Tu ești odaia mea caldă”. Așadar, ființa e locuire a sufletu-

lui. Profund și cald prin îndemnul de a umbla frumos cu acest locuitor.

Volumul se încheie cu grupajul **Rememorări**. Indirect, le putem numi și așa dar ele sunt **Cugetări** în toată regula și se încadrează tot în sfera didacticii, respectiv a **învățăturilor**: „Ne putem asuma oare postura maturității în fața iubirii? Fascinantă «capcană»!” – de exemplu. Sau: „Dacă vrei să rămâi în viață, însoțește-te pînă la moarte...”

În fine, eseistului i se cere o cultură solidă și multilaterală, un lexic de specialitate și, bineînțeles, o bogată experiență de viață. Nu poți să-i înveți pe alții ceea ce tu nu știi, n-ai trăit sau măcar n-ai studiat. În tot comentariul său trebuie să se simtă autenticitatea experienței. Doamna Felicia Popa le are pe toate. Plus farmecul sincerității și al dragostei de ființa umană.

Ion Popescu – Topolog

EXERCITĂ-ȚI LIBERTATEA DE A FI TU ÎNSUȚI

Îndrăznești să-ți spui povestea? Povestea ta reală, așa cum nici tu nu o cunoști, pentru că ai tot peticit-o, ai lustruit-o, ba chiar ai și îmbălsămat-o, atunci când simțeai că duhnește a mor-tăciune, iar preanecurații veneau să-i lălăie veșnica ei pomenire.

Ai curaj să te întrebi frontal: cine sînt eu, de fapt? Ce temeri am? Ce frustrări? Ce vise mi-au rămas neîmplinite? Ce compromisuri am făcut și pentru ce?

Pe cine/de ce am trădat? De ce m-am abandonat? Cîte doruri mi-am repri-mat? De ce nu îmi pot permite demni-tatea de a trăi modest?

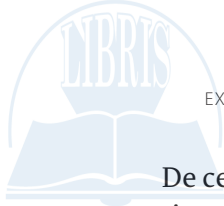
Ai forța morală să recunoști că, ra-portîndu-te la „omul zilelor noastre”, inima, mintea, ca forțe esențiale ale su-fletului, și-au diminuat relevanța spiri-tuală?

Recunoști că te-ai înrobit ca să ai un venit atît de consistent, încît să-ți poți permite o casă care „să te recomande”, „țoale” de firmă, mașină, smartphone și calculator de ultimă generație, pentru toate acestea abandonîndu-te depresi-ei, pierzîndu-ți libertatea, amputîndu-ți anii?

De ce trebuie să rînjești atunci cînd inima ți-e dată prin malaxorul existen-țial?

De ce nu-ți exerciți libertatea de a plînge cînd te doare și pe aceea de a rîde atunci cînd te scalzi, vremelnic, în apele bucuriei?

Pentru ce ai aderat, de bunăvoie, la sclavia modernă?

De ce însușirile de formă te preocupă mai mult decît cele de conținut?

Parcurgem o perioadă în care presiunea socială este devastatoare. În aceste condiții, ai curajul să fii tu însuți? Dacă în sezonul acesta se poartă galben, îndrăznești să te-mbraci cu haine în culori alb-roșu, pentru că te pun în valoare, pentru că așa ești tu și pentru că așa arăți foarte bine, mai altfel, ești mai... tu, deloc maimuță ?

Prietenii. Arareori conștientizezi că ai pierdut exercițiul raportării tale launtrice la ei. Alegem să navigăm în spațiul virtual, timp în care am putea să îi întîlnim pentru o îmbrățișare, să cinăm împreună, să le zîmbim, să le spunem ce ne doare, să îi ascultăm ori să ne ascultăm tăcerile, să-i asigurăm că le oferim umărul nostru, drept suport pentru toate poverile, care-s tot mai numeroase și tot mai greu de dus.

Ai curajul să rememorezi de cîte ori ți-a fost silă de tine pentru că ai fost preocupat numai să faci impresie bună celor din jur, temîndu-te că, dacă nu vei fi ca ei, îți vor da eject?

Ai tăria să îți promiți că pe viitor vei face doar ceea ce îți pică bine, ce ți se potrivește, conform educației și personalității tale?

Ai forța morală să îți petreci concediul în Munții Apuseni, pentru că așa vrea amprenta ta genetică și nu în Maldive, doar pentru ca să te invidieze colegii și... prietenii?

Și, de parcă toate acestea nu ar fi prea mult, după ce îți permiți rateuri, nu îți metabolizezi greșelile pentru a le evacua, nu spui Doamne, iartă-mă, ci te cerți cu Dumnezeu pentru că nu ți-a dat, nu te-a ajutat, nu...

Omule, prietene, de ești sărac și tânjești după o viață ca-n istoriile cu „bizoni” contemporani, nu-i invidia. Condiția lor este jalnică, degradantă, în curînd le vei plînge de milă, dar nu asta este important.

Fii echilibrat! Este o vreme pentru toate – carieră, stare materială care să îți asigure un confort pe măsura condiției tale... Cu efort, adesea sfîșietor, dar și cu puțină șansă, ți le poți permite pe

toate, dar să-ți ratezi propria viață, niciodată nu ai voie să-ți permiți.

Oricare ți-ar fi condiția materială, socială, abandonează falsele competiții, acordă-ți timp pentru o întâlnire cu tine însuși, pentru ca să-ți spui povestea toată, pentru ca să te vezi așa cum ești, să te cerți, să te împaci cu tine, să-ți vindecî rănile sufletului la care nu ai mai avut curaj să privești, uitînd parcă de el.

Iartă-te! Iartă-i pe cei care ți-au greșit, împacă-te cu Dumnezeu.

Ș-apoi, ca după o boală grea, ridică-te și-ntoarce-te la viață, bucură-te de toate splendorile ei. Permite-ți nebunii adolescente, iubește, promite-ți o drumeție, resuscitează copilul din sufletul tău, permite-ți mici răsfățuri, zburdă, îmbrățișează un cerșetor sau un copac, sărută un copil, zîmbește cînd ți-e greu...

Exercită-ți libertatea de a fi tu însuși. Asumă-ți curajul de a trăi.

TĂCEREA CUVINTELOR

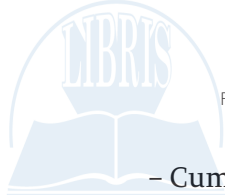
Făgăduind că nu-mi voi fractura dorurile în șoaptele amintirilor, am legat cuvintele la ochi, m-am adăpostit în inima unui porumbel și am plutit printre vise, în acordurile unei serenade.

Splendidă, bucuria tăcerii! Nimic mai relaxant decât să-ți taci cuvintele.

Copilul cu ochii plânși, care mi-a apărut în cale, m-a scos din tăcere.

– Iartă-mă, poți să-mi spui de ce plîngi? îl întreb șoptit.

– Nu pot... Nu știu.

– Cum adică? doar nu plîngi degeaba.
Ai pierdut ceva, te-a lovit cineva?

– Nu.

– Bine, dacă îți amintești de ce plîngi,
strigă-mă, te rog, mă voi întoarce.

– Mergi la piață?

– Da. Cred că da.

– Cum vine aia, „cred că da”? Nici tu
nu mai vrei să mergi la piață?

– Duminica este foarte multă lume
și...

– Aha, e aglomerat, vrei să spui, și
nu-ți place. Nici mama nu merge la pia-
ță...

– Eu sînt Olga. Tu?

– Eu sînt Florin.

– E-n ordine, Florin. Acum, că ne cu-
noaștem, îmi spui de ce plîngi?

– Îți spun, dar nu vei înțelege.

– Este adevărat, eu înțeleg mai greu,
dar dacă fac un efort...

– Nici eu nu înțeleg... Vrei să stai lîn-
gă mine? E caldă bordura, a încălzit-o
soarele.

– Sigur, vreau.